

SIGMOND ISTVÁN
A nyüvek bolygója

Reggel hatkor már ott volt a fa alatt. Puskáját neki-támasztotta a fa törzsének, hátizsákját vigyázva helyezte el a földön, nehogy kiloccsanjon a termoszban előkészített feketekávé. Pálinkát ezúttal nem hozott magával, elemózsiával viszont bőségesen felpakolta magát, hosszúnak ígérkezett a nap. A mérés legalább harminc percet vett igénybe. A fa törzsétől számítva lemérte a tízméteres távolságot a négy égtáj irányába, elhelyezett egy-egy követ a négy pontban, aztán nagyon óvatosan, nagyon odafigyelve megpróbálta olyanformán összekötni őket, hogy a csizmája sarkával meghúzott vonal szabályos kört rajzoljon a fa körül. A vadász sokat adott a precizitásra, számára ez nem valamiféle szokás volt, erénynek sem lehetett volna minősíteni, tulajdonképpen életforma volt. Első lövése is igen jól sikerült. Igaz, hogy az áldozat csak egy veréb volt, de amikor az apró test lepottyant a földre, egyáltalán nem volt feje. A vadász körülnézett, hogy látta-e valaki ezt a csodálatos lövést, de vasárnap lévén, ebben a korai órában nem nagyon jártak az erdő szélén. A vadásznak jólesett volna, ha valaki elismerő csettintéssel honorálja a teljesítményt, de hogy ilyen nem akadt, ő maga csettintett egyet, közben ragyogó szemmel nézte a fej nélküli verebet. Hét órakor két galamb esett a fa alá, ezek fejjel érkeztek ugyan, de esés közben rengeteg tollalúval ékesítették a fa köré húzott, kör alakú vadászterületet. Fél kilencig több mint harminc madárnak sikerült kioltani az életét. Volt közöttük varjú, csalogány, cinege, fülemüle és fűrj, rigó, sas, ölyv, karvaly, vörösbegy és szarka, barázdabillegető, héja, csóka, csíz, kolibri, fecske és daru, bölömbika, gerle, szajkó, kondor, kánya és vércse, fogoly, süketfajd, fácán, sirály, kakukk, szalonka és pinty, sőt még egy gólya is.

A leterített madarak száma, sokfélesége és egyesek esetében az igen előkelő hovatartozás meghaladta a vadász legvérmesebb reményeit is, aztán azzal zárta le magában az ügyet, hogy valószínűleg valami sajátos, kontinenseket átfogó jelrendszernek köszönhetően a madarak megneszelhették ezt az egyedülálló alkalmat, amikor szenvedő részesei lehetnek ennek a soknemzetiségű és már-már minden fajtát átölelő tisztogatásnak. Egyelőre kénytelen volt beér-

ni a madarakkal, más élőlények mostanáig elkerülték a kijelölt vadászterületet, ám tudta, hogy előbb-utóbb mindenki idekerül, aki él és mozog ezen a földtekén.

A fa alatt rendezetlen halmokban feküdtek a véres tetemek. A vadász nyújtogatta a nyakát, de nem sikerült felfedeznie egyetlenegy szárnyas állatot sem, úgy tetszett, hogy több madár nem maradt életben az egyre melegebben sütő nap alatt. Ezzel szemben igen nagy érdeklődésre számíthatott a kör felé közeledő macska. A vadásznak először nyílt alkalma arra, hogy egy négy lábút is puszkavégre kapjon, a feladat különösen érdekesnek bizonyult, ugyanis a menekülő állatot egy csaholó kutya követte, gyorsan kellett döntést hoznia a sorrendet illetően. A vadász humanitárius megfontolásból a macskát végezte ki előbb, lélektanilag ugyanis az üldözött már felkészülhetett a nemsokára bekövetkezendő végre, aztán a csaholó kutya is sorra került, először hasba lőtte az állatot, majd nyitott szájába is röpített egy golyót, hogy a haldokló kutya rondán vicsorító pofájáról minél hamarabb eltűnjön a kéjes mosoly.

A jajveszékkelő öregasszony kitárt karral sántikált a macskához. A vadász megvárta a beteljesülés pillanatát, azaz azt a mozdulatot, amikor a macska tetemét magához ölelte a térdre rogyott asszony, aztán úgy döntött, hogy ezúttal kipróbálja a hátulról leadott tüdőlövés hatékonyságát. Az eredményt nem volt ideje megszemlélni, megint csak beléptek ketten a körbe, egyikük feltehetően az öregasszony férje volt, aki addig káromolta Istent, az anyaföldet, az eget, a hazát, a nemzetet és természetesen a vadászt, amíg torkába fűrődött a halálos golyó. A körbe tévedt gyermekhez a vadásznak fél térdre kellett ereszkednie, hogy pontosan a kisfiú szeme közé találjon. Nemsokára a pap is megjelent. Két kezét a magasba emelve lépett a körbe, a vadász nem tudta eldönteni, hogy a mozdulat minek a jele, a megadás-e vagy a megbocsátás, a dilemmát egy jól irányzott fejlövés oldotta meg véglegesen. Közben delet harangoztak volna, ha lett volna harangozó, de valahol ott feküdt ő is a madár- és emberhullák tömegében. És odakerültek mindannyian, akik beléptek a körbe, öregek, fiatalok, férfiak, asszonyok, sőt még a legeslegutolsó, az aggastyán hadfi is, aki egy ócska mordályt szorongatva, bakkecske-ugrásokkal próbálta megközelíteni a hullahegyen várakozó vadászt, de a fortélyosnak szánt mozdulatok öreges csoszogással silányodtak.

A vadász egyedül maradt. Aztán mégsem. A fa legalsó ágán felfedezett két élőlényt, egy rövidebb és egy hosszabb nyüvet. Óvatosan leemelte őket az ágról, a tenyerébe helyezte e furcsa teremtményeket, átgázolt a hullákon, s amikor a kör széléhez ért, két

térdre ereszkedve kitette a két nyüvet a körön kívül eső területre. A vadász arcán áhítat volt és derű, mámor és diadal, alázat és megbékélés.

– Szaporodjatok – mondta –, sokasodjatok, árasz-
sátok el a földet, és hajtsátok uralmatok alá!

BÁGER GUSZTÁV

Kagyló

Oláh János 70. születésnapjára

*ahogy a tegnap tengerpartja
egyre távolabb kerül –
nem sietünk sehova
de hogy ragaszkodjon
agyunk a megszokotthoz
partjába kapaszkodik a víz
s a tekintet is mintha csüngne
a sokszor látottakon
meg ott az a fix pont ami nyugtat –
kicsit ideges az ember
mikor órákon át mást se lát
mint a hullámzó tajtékokat
és akkor végre eszébe jut
mit csináljon
kiveszi zsebéből a kagylót
amit erre az esetre tett el
s akkor látja bizony
a zsebóra fedele alatt
szivárvány szív dobog*

Bevezető az összhangzattanhoz

A politikai költészet margójára

*told asztalod ütközésig
tapogasd ki szekrény tetején
porosodó lantodat
ha lomtalanításkor guberált trombitád
véggépp felhúrozhatatlan*